

Хімія смерті. Перше розслідування

КУПИТИ

Судовий антрополог Девід Гантер утратив дружину і дочку. Покинувши роботу, він переїздить до містечка Менем та влаштовується на посаду терапевта. Ніхто з нових знайомих і гадки не має про минуле Девіда. Здається, його життя потихеньку повертається у спокійне русло. Поки місцеві хлопці не знаходять на болоті тіло вбитої жінки. Згодом зникає ще одна жінка, а за кілька днів знаходять і її понівечене тіло. Схоже, в Менемі з'явився серійний убивця. У містечку наростає тривога. Мешканці підозрюють одне одного у скоєному. Девід не може стояти осторонь та втягується в розслідування. До того ж остання зникла - нова знайома Девіда.

Тіло людини починає розкладатися через чотири хвилини після смерті. Те, що колись утримувало життя, зазнає останніх метаморфоз. Воно поглинає само себе. Клітини розчиняються, випускаючи вміст назовні. Тканини перетворюються на рідину, потім — на газ. Коли свято душі вже не з тобою, в нерухомому тілі бенкетують інші організми. Спочатку — бактерії, згодом — комахи. Мухи. Відкладаються яйця, викльовуються личинки. Личинки харчуються поживним бульйоном, тому мігрують. Вони залишають тіло у злагодженому порядку, рухаються одна за одною охайною вервечкою, що завжди спрямована на південь. Іноді — на південний схід або південний захід, та ніколи — на північ. Ніхто не знає, чому так.

Тепер м'язовий білок тіла вже розпався, утворивши насичений хімічний бульйон. Нищівний для рослин, він вбиває траву, якою розповзаються личинки, формуючи пуповину смерті; вона тягнеться до мертвого тіла, з якого вони вийшли. За сприятливих умов, скажімо, коли сухо, спекотно й довго не було дощу, вона може сягати кількох ярдів, хвиляста брунатна валка товстих хробаків. Цікаве видовище. А для допитливого дослідника що може бути природнішим, ніж простежити явище аж до витoku? Ось так і сталося, коли хлопці Єйтс знайшли те, що залишилося від Саллі Палмер.

Ніл і Сем натрапили на стежку, прокладену личинками на краю Фарнемського лісу, де він межує з болотом. Ішов другий тиждень липня, і здавалося, що це неприродно спекотне літо триватиме завжди. Нескінченна спека визолювала колір з дерев і запікала ґрунт на кістку. Хлопці йшли собі до Вербової западини, зарослого очеретом ставка, який правив місцевим мешканцям за басейн. Там вони зустрінуться з друзями й проведуть решту неділі, стрибаючи бомбочкою в теплувату зелену воду з навислих над ставком дерев.

Принаймні так вони думали.

Вони стоять у мене перед очима: розімлілі від нудьги та спеки, дратуються один на одного. Нілу одинадцять, він старший за братика на

три роки, мабуть, ішов трохи попереду Сема, нетерплячий. В руці — палиця, якою він шмагає стеблини та гілки, що ростуть при дорозі. Сем, шморгаючи, плентається позаду. Це не літня застуда, а сінна лихоманка, очі в нього теж почервоніли. Малому міг би зарадити легкий антигістамінний засіб, але наразі він про це ще не знає.

Він завжди шморгає цілісіньке літо. Завжди в тіні старшого брата, йде, опустивши голову. Саме тому, мабуть, доріжку з личинок помітив Сем, а не старший брат.

Малий зупиняється й роздивляється, що воно таке, гукає Ніла. Нілу не хочеться обертатися, але Сем таки справді щось знайшов. Ніл намагається не виказувати цікавості, але хвиляста вервечка хробаків зацікавила його не менше, ніж брата. Обидва присідають навпочіпки над личинками, відкидають темне волосся з однакових облич, морщать носи від аміачного смороду.

Потім так і не зможуть пригадати, кому першому сяйнула думка подивитися, звідки все це повзе. Гадаю, що таки Нілові. Якби він пройшов за личинками сам, зміг би вчергове довести свій авторитет. Отже, саме Ніл першим здійсмається на ноги та прямує до жовтих жмуків болотяної трави, від яких повзуть личинки.

А Сем чимчикує за ним.

Чи відчули вони запах, коли наблизилися? Мабуть. Він був надто сильним, навіть крізь Семові набряклі носові пазухи міг пробитись. І, мабуть, вони здогадалися, що там таке. Сільські хлопці, добре обізнані з кругообігом життя і смерті. Їх мали б насторожити також мухи, чие дрімотне дзижчання наповнювало спеку. Але знайдене тіло не належало ні вівці, ні оленеві, ні навіть псові, як вони, мабуть, думали спочатку. Оголена, невпізнана на сонці Саллі Палмер немовби ворушилася: під шкірою пульсували й булькотіли паразити, вони виривалися в неї з рота, з носа, з інших, не таких природних отворів.

Личинки з її тіла вкривали всю землю навколо й розповзаються, розтягнувшись у лінію, далі — за спину хлопців Єйтс.

Не думаю, що важливо, хто першим зірвався бігти, але, певно, то був Ніл. Як завжди, Сем, мабуть, наслідував старшого брата, намагаючись не

відставати в цих перегонах, які приведуть їх спочатку додому, згодом - до поліційного відділка.

I, зрештою, до мене.

Разом із легким заспокійливим я дав Семові антигістамінний засіб, щоб зарадити алергії. На той момент червоні очі були не лише в нього. Ніла теж тіпало від знахідки, хоча він уже починав відновлювати підліткову витримку. Отже, саме він, а не Сем розповів мені, що сталося, бо уривчасті спогади почали зводитися до прийнятної форми, й хлопець зміг перетворити їх на зв'язну історію, яку можна розповідати й переповідати. Пізніше, коли трагічні події того неприродно спекотного літа залишаться в ми-нулому, за багато років Ніл усе одно переказуватиме її як назавжди визнаний першовідкривач, з якого все розпочалося.

Але розпочалося все не з його відкриття. Просто до того часу ми навіть не усвідомлювали, що оселилося поміж нами.

2

Я приїхав до Менема вогкого березневого надвечір'я за три роки до цих подій. Вийшов у глушині на залізничній станції, трішки більшій за самотню платформу, й мені відкрився розмитий дощами пейзаж, що видався порожнім та позбавленим не тільки ознак людського життя, а й навіть чітких обрисів. Стоячи з валізою в руках, я вдивлявся у краєвид, майже не помічаючи дощу, що юшив за комір. До обрію стелилася болотиста рівнина, розділена огорожами, прямолінійну топографію її порушували лише клаптики ще голого лісу.

Я вперше потрапив до Норфолк-Бродз, як, власне, й до Норфолку. Усе тут було мальовниче, незнайоме.

Вдивляючись у розлогий обшир, я вдихав холодне вологе повітря, відчуваючи, як щось потроху починає розплутуватися. Може, місцина й не дуже привітна, але вже не Лондон, то й добре.

Мене не зустрічали. Домовитися про транспорт від станції мені на гадку не спало. Далі цього етапу я своєї подорожі не планував.

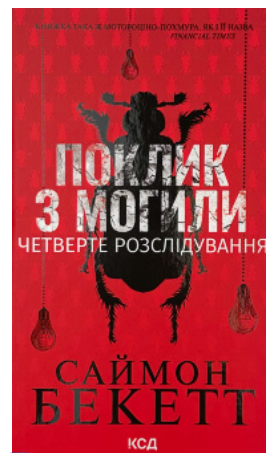
Рекомендована література

Записано на кістках.
Друге розслідування

Шепіт мертвих. Третє
розслідування

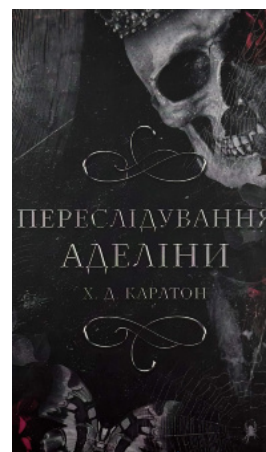
Поклик з могили.
Четверте
розслідування

Грішна

Хірург

Гра в kota і мишу.
Книга 1:
Переслідування
Аделіни

Перейти до категорії
Проза

КУПИТИ